

Jette Schröder

Sprookjes uit

HET LAND VAN AL

Met illustraties van Fleur Duivenvoorden

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

CHRISTIJN

VOOR JOU

*Hier ver vandaan en toch dichtbij,
daar ligt het Land van Al,
te midden van de bergen,
ver voorbij de waterval.
Eén land waar zo veel levens
alle samenkomen,
vol spannende beproevingen,
vol wonderen en dromen.*

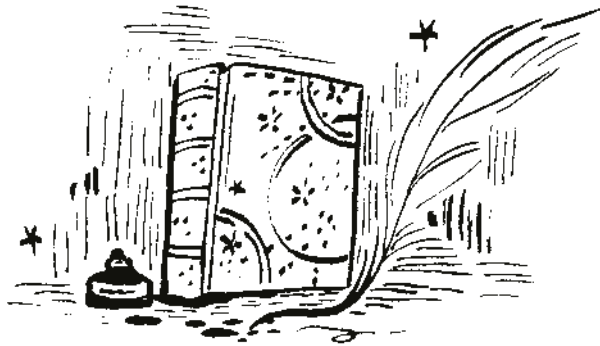
*Eenieder in dit sprookjesland
vervult zijn eigen rol.
De prins, de reus, de zeemeermin
de schurk, de heks, de trol.
Magie, geluk en goed en kwaad,
't komt allemaal voorbij.
De sprookjes gaan soms zélf ook
over jou en over mij.*

*Wie ben jij in jouw verhaal?
Wie zou je willen zijn?
Ook jij kiest zelf je eigen rol,
al ben je nog zo klein.
Ben jij de prins, de zeemeermin,
de goede toverfee?
Aan 't sprookje van jouw leven
schrijf je zelf een beetje mee.*

Christijn

Naomi

Heel lang geleden was er eens een arme schrijver. Hij heette Christijn. Iedere dag zat hij aan zijn eikenhouten bureau en schreef. Hij had een prachtige verzameling ganzenveren, en zijn vingers zagen altijd zwart van de inkt.

Voor Christijns huis stond een houten kraam met manden vol rollen papier. Op iedere rol stond een verhaal, dat de mensen konden kopen.

Christijn stond iedere ochtend vroeg op, en hij stopte pas met schrijven als hij kramp in zijn vingers kreeg, of als zijn vrouw riep dat het eten klaar was. Maar hij verdiende geen cent... Want niemand wilde zijn verhalen kopen. De mensen vonden ze maar saai. En eerlijk is eerlijk, eigenlijk wáren Christijns verhalen ook best een beetje saai.

Dat vond zelfs zijn vrouw, Naomi.

Elke keer als Christijn iets van zijn schrijfwerk aan Naomi liet lezen, zei ze beleefd: 'Prachtig, schat!' Maar eigenlijk las ze de verhalen niet eens meer. Ze staaarde gewoon een beetje glazig naar het stuk papier terwijl ze ondertussen aan andere dingen

dacht. Aan wat ze die avond zouden gaan eten, of waar die ene houten pollepel nou toch kon zijn...

Vroeger waren de verhalen van Christijn spannend geweest, en vol avontuur. De mensen stonden toen in de rij voor zijn schrijfsels. Maar dat was allang niet meer zo. Het leek wel alsof het hem niet meer lukte. Er gebeurde eigenlijk niets in zijn verhalen. Iedereen was altijd blij, en alles ging altijd goed.

Soms dacht Christijn erover om te stoppen met schrijven. Want als niemand zijn verhalen wilde kopen, wat had het dan allemaal voor zin?

De enige die nog af en toe wat betaalde voor zijn teksten, was de pastoor van de kerk, voor wie hij weleens een preek schreef als de pastoor het te druk had.

Op een dag kwam er een oude man bij de kraam van Christijn. Hij droeg een lange, goudgele mantel, en zijn zilvergrijze baard glansde in het zonlicht. Om zijn schouder hing een versleten

leren tas. Christijn bekeek hem nieuwsgierig vanachter het raam van zijn werkkamer. Deze man kwam niet uit het dorp, dat wist hij zeker. Zo'n opvallende verschijning had hij heus wel onthouden.

De man rolde het ene na het andere stuk papier uit en liet zijn ogen over het krullerige handschrift van Christijn glijden.

Christijn pakte een paar rollen papier van zijn bureau en liep ermee naar buiten.

‘En?’ vroeg hij aan de oude man terwijl hij de rollen in een van de manden zette. ‘Heeft u al een verhaal ontdekt dat u wilt kopen?’

De oude man schudde zijn hoofd. Hij rolde het vel papier weer op en zette het terug tussen de andere rollen in de mand.

‘Het spijt me, maar deze verhalen zijn ongelooflijk saai. Er gebeurt helemaal niets. Alles begint goed, alles gaat goed en alles loopt goed af. Het is zelfs altijd mooi weer in uw verhalen!’

‘Dat is juist de bedoeling,’ zei Christijn verbaasd. ‘Waarom zou ik over ellende schrijven? Wat zou de wereld opschieten met verhalen over ruzie en narigheid, over onaardige en slechte mensen? Het echte leven is al moeilijk genoeg.’ Christijn zuchtte terwijl hij dacht aan alle moeilijkheden die er op zijn eigen pad waren gekomen. De eeuwige geldzorgen, en het dak dat steeds weer op andere plekken begon te lekken. De burgemeester, die elke keer nieuwe redenen zocht om meer belasting te innen. Zijn broer die hij al jaren niet meer sprak... Hij wist eigenlijk niet

eens meer hoe dat zo gekomen was. En zijn vrouw, die sinds het overlijden van hun dochttertje nooit meer de oude was geworden... Ze huilde veel, soms zelfs in haar slaap.

Merel. Kleine, lieve Merel. Ze was pas vier jaar toen Christijn en zijn vrouw afscheid van haar hadden moeten nemen. Snel verdrong Christijn die gedachte. Het was al bijna tien jaar geleden, maar bij de herinnering aan het meisje met de blonde staartjes prikten toch elke keer weer de tranen achter zijn ogen.

De oude man keek naar Christijns vermoeide gezicht. ‘Waarom probeert u niet eens een sprookje te schrijven?’ vroeg hij vriendelijk. ‘Sprookjes kunnen de mensen helpen. Het zijn verhalen over het leven. Over goed en kwaad, over trouw en bedrog, over liefde en haat, en over geluk en verdriet... Het hoort allemaal bij elkaar. Zonder slechte mensen zou niemand weten hoe bijzonder een échte vriend is. Zonder kwaad zou niemand weten wat goedheid betekent. En zonder verdriet zou geluk geen betekenis hebben.’ Hij glimlachte. ‘Ziet u? Het één kan niet zonder het ander bestaan.’

Daar moest Christijn even over nadenken.

‘Door te schrijven kunt u een wereld scheppen,’ zei de oude man. ‘Een nieuwe wereld, een sprookjeswereld!’ Hij liet de tas van zijn schouder glijden en haalde er een dik, in leer gebonden boek uit. ‘Schrijf elke dag één sprookje in dit boek. Een sprookje dat verwondert, of troost. Een sprookje waar de mensen om kunnen lachen, of zelfs een beetje om kunnen huilen...’

Christijn pakte het boek aan. ‘Ik weet niet of ik dat wel kan...’ zei hij aarzelend.

‘Ik weet het wel zéker,’ zei de oude man. Hij stak opnieuw zijn hand in zijn tas en haalde er een gouden ganzenveer uit. ‘Met deze speciale veer zal het u lukken, dat zult u zien. Eén sprookje per dag, dat is meer dan genoeg.’ Hij stak nog even zijn hand op, en toen liep hij de straat uit.

Verwonderd keek Christijn hem na.

Terug in zijn werkkamer legde Christijn het zware boek op zijn schrijftafel. Hij wreef over de band. In het ietwat verweerde leer waren gouden sterretjes gedrukt. Hij sloeg het open.

De witte pagina’s straalden hem tegemoet. Alleen helemaal voor in het boek stond een grillige lijntekening. Het leek een soort landkaart, al waren alleen de contouren van het land getekend. Er waren geen steden of dorpen of wegen te zien. Geen bergen, rivieren of meren. Het land was volkomen leeg.

Christijn bladerde naar de eerste witte pagina. Hij dacht na over wat de oude man had gezegd. Zou het waar zijn? Zou hij echt sprookjes kunnen schrijven? Hij kon het allicht eens proberen... Dat kon geen kwaad, tenslotte.

Christijn doopte de gouden ganzenveer in de zwarte inkt. Even aarzelde hij, toen zette hij de punt van de pen op het papier.

Plotseling gebeurde er iets heel vreemds met Christijn. Het was alsof er een sluier werd opgetrokken. Het werd licht vanbinnen, en zijn vingers begonnen te tintelen. Christijn hapte naar adem.

De prachtigste kleuren verschenen in zijn hoofd, en hij hoorde geluiden die onmogelijk uit zijn werkkamer konden komen.

Tientallen vogeltjes die vrolijk floten. Een klaterende waterval.
Het ruisen van de wind. Hij zag hoge bergen en groene bossen.
Kleine en grote dorpen. Kastelen en paleizen. Een stralend
blauwe zee.

In zijn hoofd ontstond een nieuwe wereld, en Christijn begon
te schrijven...

DE PARELS VAN DE ZEEMEERMIN

Ver weg in het Land van Al leefden vele koningen, koninginnen, prinsen en prinsessen. Er waren kastelen en paleizen, maar ook heel gewone dorpjes met heel gewone mensen. Zo lag er aan de helderblauwe zee een klein vissersdorpje. Daar woonde een arme vissersjongen, die Lukas heette. Iedere dag dobberde hij met zijn bootje op zee in de hoop wat vissen te vangen. Die kon hij dan verkopen op de markt. Soms had Lukas geluk en zat zijn visnet helemaal vol. Andere dagen viel de vangst tegen. Dan zag hij ertegen op om naar huis te gaan. Zijn vader werd

woedend als Lukas met lege handen thuiskwam. En dat terwijl Lukas' vader zélf niets uitvoerde! Hij lag de hele dag op de bank en liet Lukas al het werk doen.

Op een dag was Lukas weer op zee. Zijn visnet bungelde in het water. Lukas dutte net een beetje in, toen de boot opeens begon te schudden. Er zat iets groots in het net!

Misschien wel een hele school vissen, dacht Lukas opgetogen. Met alle kracht die hij in zich had, trok hij het net op de boot. Er klonk een hoop gespetter, en toen een harde bonk.

Lukas kon zijn ogen niet geloven. Even dacht hij dat er een meisje in het net lag, maar toen zag hij haar vissenstaart. Een zeemeermin... Ze bestonden dus echt!

Haar lange staart had de prachtigste kleuren, en haar lange, zeegroene haar schitterde in het zonlicht. Ze sloeg angstig met haar staart en rukte aan het net.

'Het spijt me,' stamelde Lukas. 'Het was niet mijn bedoeling om je te vangen.' En vlug begon hij het net van de zeemeermin af te trekken.

De zeemeermin haalde opgelucht adem. Nu ze zag wie haar gevangen had, ebde haar angst als vanzelf weg. De jongen zag er niet eng uit. Hij zou haar vast niets doen.

'Geeft niet,' zei ze. 'Mijn moeder had al gezegd dat ik niet te dicht bij boten moest komen. Maar ik lette niet op... Hoe heet je?'

Lukas gooide het net weer uit. 'Ik ben Lukas.'

'Ik heet Amyra,' zei de zeemeermin. 'Dat betekent "prinses". De Koningin van de Zee is mijn moeder.'

Lukas staaarde naar de zeemeermin. Hij vond haar betoverend. En dan was ze dus ook nog eens een prinses!

‘Wat zijn dat?’ Hij wees naar Amyra’s hals.

‘Wat?’ Amyra voelde aan haar ketting. ‘Bedoel je deze? Dat zijn gewoon parels.’

‘Het lijken wel edelstenen,’ zei Lukas vol bewondering.

‘Ze glanzen inderdaad mooi,’ zei Amyra schouderophalend. ‘Maar voor ons zijn ze heel gewoon.’ Ze keek nog eens goed naar de jongen. Hij was echt heel aardig. Misschien konden ze wel vrienden worden, dacht ze opgetogen. Dan zou ze de eerste zeemeermin zijn met een mensenvriend!

‘Wil jij er ook een?’ vroeg ze. Zonder op antwoord te wachten dook Amyra over de rand van de boot het water in. Even dacht Lukas dat ze niet meer terug zou komen, maar na een paar minuten dook ze alweer op. In haar hand had ze een prachtige blauwpaarse parel.

‘Wat knap,’ zei Lukas vol ontzag.

‘Niet echt,’ zei Amyra lachend. Ze gaf de parel aan Lukas. ‘Je moet gewoon een beetje geluk hebben. En ik weet waar ik moet zoeken. De parels liggen vaak tussen het koraal, bedekt onder een laagje zand. Maar nu moet ik weer gaan. Mijn moeder vraagt zich vast af waar ik blijf. Kom je morgen terug? Dan zoek ik weer een parel voor je.’

Lukas kon nauwelijks geloven wat hem was overkomen. Vol verwondering over wat er was gebeurd, voer hij met zijn bootje naar huis. En terwijl hij het strand steeds dichterbij zag komen, kreeg hij een idee.

Nog geen half uur later stapte Lukas de winkel van de goudsmid binnen.

‘Wat kom je doen?’ blafte de goudsmid. Die arme vissersjongen met zijn versleten kleren paste niet in zijn mooie winkel. Straks joeg hij de klanten nog weg!

Maar toen zag hij de parel die de jongen op de toonbank legde.

‘Wat is dat?’ vroeg de goudsmid met grote ogen.

‘Dit is een parel,’ zei Lukas. ‘Het is een edelsteen uit de zee. Wilt u hem kopen?’

De goudsmid nam de parel tussen zijn vingers en kneep zijn ogen samen. Hij had nog nooit van een parel gehoord, maar hij was schitterend! Het bolletje glansde en leek zelfs een beetje van kleur te veranderen als je hem bewoog in het licht. Wat zou hij daar een mooi sieraad van kunnen maken!

Even later liep Lukas weer naar huis. In zijn zak rinkelden een

paar goudstukken. Zijn vader zou tevreden zijn!

De volgende dag ging Lukas terug naar de plek waar hij Amyra had ontmoet. Hij hoefde niet lang te wachten.

‘Dag, Lukas,’ hoorde hij, en Amyra’s gezicht dook weer boven de golven uit. ‘Wat fijn dat je weer gekomen bent!’ Ze hield een glanzende parel omhoog. ‘Deze is voor jou.’

Dag na dag waren Amyra en Lukas samen. Ze werden echte vrienden. Lukas vertelde Amyra alles over de mensenwereld, en Amyra vertelde op haar beurt over haar leven in de zee. Over het zwemmen tussen de koraalriffen, het spelen met de dolfinen, en over haar moeder, die heel lief, maar ook streng was.

‘Ze mag niet weten dat ik met jou praat,’ zei Amyra ernstig. ‘We houden ons juist verborgen voor de mensen. Ze zouden ons alleen maar willen vangen!’

Amyra leerde Lukas koprollen maken in het water, en Lukas leerde Amyra hoe ze de veters van zijn schoenen moest strikken. En elke dag bracht Lukas een parel naar de goudsmid.

Het leven lachte Lukas toe. Lukas’ vader

was een stuk beter gehumeurd nu zijn zoon elke dag met een paar goudstukken thuiskwam.

‘Je begint het vissen eindelijk fatsoenlijk onder de knie te krijgen, hè?’ zei hij haast vriendelijk. ‘Ga zo door.’ En dan stak hij zijn grote hand uit om de goudstukken in ontvangst te nemen.

Ook de goudsmid was blij met de parels van Lukas. De parelsieraden vlogen de deur uit. Iedereen wilde ze hebben.

‘De zaken gaan goed,’ zei de goudsmid op een avond tegen zijn vrouw.

‘En dat allemaal dankzij de parels van die jongen. Ik vraag me af waar hij ze vandaan haalt... Als ik wist waar ik die parels zelf kon vinden, dan had ik die snotneus niet meer nodig. En dan hoefde ik hem ook geen goudstukken meer te betalen. We zouden nóg rijker worden.’ Hij krabde aan zijn baard. En toen bedacht hij een plannetje.

De volgende ochtend stond de goudsmid naast het bootje van Lukas te wachten.

‘Ik ga vandaag met je mee,’ zei hij, zodra Lukas het strand op liep.

Lukas schrok zich rot. Als de goudsmid mee zou gaan, zou hij Amyra ook te zien krijgen.

Dat mocht absoluut niet!

‘Ik denk dat mijn bootje daar te klein voor is,’ stamelde Lukas.

‘Onzin,’ zei de goudsmid. ‘Zo zwaar ben ik niet.’

‘Ik vis liever in mijn eentje,’ probeerde Lukas nog.

Maar de goudsmid kneep wantrouwig zijn ogen samen. ‘Hoe moet ik dan zeker weten dat die parels van jou echt uit de zee komen? Ik wil het met mijn eigen ogen zien.’

Er liep een rilling over Lukas’ rug. Hij kon geen kant op...

Zwijgend duwde Lukas zijn bootje de zee in. Hij dacht koortsachtig na, hoe kon hij Amyra waarschuwen? Maar het was hopeloos. Hij kon niets bedenken. En dus besloot hij om zo ver mogelijk van de plek te varen waar hij steeds met Amyra had afgesproken. Als Amyra hem niet kon vinden, zou ze vast weer naar huis gaan.

Pas toen Lukas kramp in zijn armen kreeg, legde hij de roeispanten neer.

‘Dus hier vis je die parels op?’ vroeg de goudsmid. Zijn ogen glansden al hebberig.

‘Eh, ja.’ Lukas gooide zijn visnet over boord. Hij was een beetje misselijk. Natuurlijk zouden er niet zomaar parels in zijn net belanden. Maar wat moest hij anders?

De goudsmid en Lukas staarden zwijgend naar het water. Er gebeurde een hele tijd niets.

‘Duurt het altijd zo lang?’ snauwde de goudsmid ongeduldig, en hij sgorde aan het net.

‘Hallo!’ klonk opeens een stem uit het water. ‘Ben je verdwaald of zo? Ik had je bijna niet gevonden.’ Amyra’s lachende gezicht verscheen boven de golven. Ze hield een glanzende parel omhoog.

Lukas werd ijskoud vanbinnen. Zijn plan was mislukt.

De goudsmid staaarde met open mond naar het meisje met de vissenstaart, en de parel tussen haar vingers. Hij begon gemeen te lachen. ‘Dus zó kom jij aan die parels!’

Amyra’s ogen werden groot van schrik toen ze de man zag.

‘Wie is dat?’ vroeg ze met grote ogen.

‘Het... het spijt me,’ hakkelde Lukas. ‘Ik kon er niets aan doen. Hij –’

De goudsmid liet hem niet eens uitpraten. Hij gaf Lukas een stevige duw, zodat die in het water plonsde. Toen greep hij het visnet dat half uit de boot hing en gooide het over Amyra heen. Met een ruk trok hij het net omhoog.

Amyra gilte en spartelde, maar het hielp niets. De goudsmid trok het net stevig aan en zwiepte het de boot in. Amyra was gevangen.

Lukas greep zich vast aan de rand van de boot. Uit alle macht probeerde hij erin te klimmen.

‘Help!’ riep Amyra. ‘Help me toch!’ Haar stem schalde over het water.

En toen gebeurde er iets vreemds. De golven gingen liggen en de zee werd zo glad als een spiegel.

‘Help!’ riep Amyra nog een keer.

Het wateroppervlak begon te rimpelen en plotseling rees er een verschijning uit het water omhoog.

Ze was groot en indrukwekkend. Boven op haar lange, zilverwitte haar stond een gouden kroon, bedekt met de prachtigste schelpen. Haar enorme zilveren vissenstaart schitterde in het zonlicht. In haar hand hield ze een gouden staf. Haar gezicht

The background is a vertical illustration with a purple and blue color palette. It depicts a turbulent sea with large, swirling waves. In the lower right corner, a small, dark boat is visible, struggling against the waves. The overall atmosphere is one of a powerful storm.

stond woedend en haar ogen fonkelden.

Lukas begreep meteen wie het was...

Hij huiverde.

Met één haal van haar staf trok de Koningin van de Zee het net kapot waarin haar dochter gevangen zat. Amyra dook meteen de zee in, zwom naar Lukas toe en hielp hem om in de boot te klimmen.

Minachtend keek de Koningin van de Zee naar de goudsmid, die in zijn broek plaste van angst.

‘Het spijt me,’ stamelde de goudsmid. ‘Ik ben maar een nederige goudsmid, op zoek naar wat parels.’

‘Parels!?’ galmde de stem van de Koningin over het water. ‘Je hebt mijn dochter gevangen vanwege wat parels?’ Met ieder woord dat ze sprak, werden de golven hoger.

Ze hief haar gouden staf in de lucht, zwaaide er twee keer mee in de rondte en sloeg ermee op het wateroppervlak. Het water spatte omhoog, en de zee begon te kolken en te bruisen.

‘Geen mens zal ooit nog een parel vinden!’ riep de Koningin van de Zee boven de bulderende golven uit. ‘Vanaf nu zullen alle parels van de zee verborgen zijn voor de mensen. Ze behoren alleen de zee toe.’

De lucht werd inktzwart en het begon te stormen. Lukas klampte zich stevig vast aan de rand en de goudsmid stuiterde van links naar rechts door de boot.

Hoger en hoger werden de golven. Het was een storm zoals Lukas die nog nooit had meegemaakt.

Het kleine vissersbootje was niet bestand tegen zo veel natuurgeweld. De houten planken braken alsof

